

Но смѣлъ патиланецъ къмъ менъ се
закани:

— Ти пръвъ изневѣрвашъ, бате Па-
тилане! Клетвата забравяшъ! Портретътъ
на баба за кога оставяшъ?

— Бѣгай сега, бѣгай! — викнахъ отда-
лече. — Не знайшъ ли какво е баба да
те хване! — Бѣгайте юнашки! А портре-
тътъ бабинъ — той самъ ще си стане!

Както азъ предрекохъ, тъкмо така
стана. Хукна да ни гони баба Цоцолана.
Ала се препъна, въ снѣга се стовари.
Като ракъ се пери. Не може да стане. На
молба удари:

— Помощь, Патилане!

И азъ се затекохъ, за ржка я хванахъ,
но тя се не дига.

— Помощь, патиланци!

Цѣлата дружина на помощъ пристига,
за мене се хваща, юнашки напѣва... Баба
се поклаща. Вече се изправя. Но нѣкакъ
си мръдна нагоре ржката. Помислихъ: